

PRVÝ DIEL

*V dobrom
aj v zlom*

● GABRIELLE BERNÁTOVÁ

© Gabrielle Bernátová

www.gabriellebernatova.sk

Cover & Layout © Gabrielle Bernátová

2. vydanie

ISBN 978-80-99985-00-2

Prológ

„Čo?“

Sabína párkrát zažmurká. Dlhé melírované vlasy má zviazané do chvosta. Pohľad má dvihnutý k svojmu priateľovi a snaží sa mu vyčítať z očí, či si z nej robí žarty. Nie. Nerobí. To nemôže myslieť vážne. Prihlási sa na výšku do Ameriky a pred ňou o tom nepadne reč? Stoja v prítmí na schodoch pred vchodom do jej bytovky.

„Prepáč, mal som ti to povedať, ale netušil som, že ma tam zoberú. Teraz, keď mám takú príležitosť, nechcem ju prešvihnúť. Chápeš to, však?“ Robo, vysoký vytrénovaný blondiak, sa tvári prevínilo.

Dá sa niečo také pochopiť? Sabi zrazu pociťuje intenzívnu potrebu zabiť ho.

„S nami bude čo? Len tak si odídeš a je koniec?! Či čo?“

Narastá v nej hnev. Ako jej to môže urobiť? To preňho nič neznamená?

„Nechcem ti ublížiť, Sabi. Ale nemá zmysel, aby sme spolu zostali. Prepáč. Len si, prosím ťa, nič neurob. Sľúb mi to!“ chytá ju za ramená a venuje jej svoj psí pohľad.

„Vieš čo? Vypadni, lebo ťa zhodím zo schodov!“ rozpráva takmer s plačom.

„Sabi,“ snaží sa o pokojný tón.

„Žiadna Sabi, vypadni, zabudni na mňa a chod' si predstierať do Ameriky, že neexistujem! Zmizni!“

Zosunie sa chrbtom po stene a zloží si tvár do dlaní.

On odchádza! Od nej? Prečo? Čo urobila zle? Ublížila mu niečím? Dva roky! Zahodil ich len tak, ani sa jej neopýtal, či by nešla s ním. Vôbec neuvažoval nad možnosťou, že by mohli ostať spolu. Čo má teraz robiť?

Sadá si na schody pred svojou bytovkou, snaží sa nerozmýšľať. Po chvíli zbiera zvyšky svojej hrdosti a odchádza do baru. Pomalými krokmi sa prechádza po slabosvetlenej ulici. Pravá noha, ľavá noha, pripadá si ako nejaký vojak, ktorého nútia pochodovať. S rukami skrytými vo vreckách hrubej mikiny, ktorú jej len tak mimochodom kúpil on, a s pohľadom upreným na zem sa snaží prísť na to, čo urobí. Nemohla mu povedať, že... do očí sa jej tlačia slzy, ktoré rýchlym pohybom ruky zotrie, čím si zároveň rozmaže maskaru.

Vchádza do baru s neprítomným uplakaným pohľadom. Nevšíma si ani svojho tajného čitateľa, ktorý sa pri pohľade na to, ako sa tvári, zamračí. Prechádza okolo neho bez slova, zrak má prišpendlený k svojim nohám.

Prichádza k stolu, za ktorým sedí jej priateľka Hana, kučeravá ryšavka s veselými zelenými očami.

„Preboha, čo sa ti stalo? Sabi? Si v poriadku?“ Hana na ňu spúšťa lavínu otázok, popritom ju usádza k sebe na sedačku.

„Ja... ako som mohla byť taká sprostá? Chápeš? Ako som mu mohla veriť, že ma naozaj miluje? Objednaj mi dvojlitru vodku, inak ma asi porazí.“

Kamarátka odchádza k barmanovi, berie od neho pohár s vodkou. Promptne prichádza za priateľkou a s hlasitým buchnutím dáva alkohol na stôl.

„Na. A už mi konečne povedz, o čo tu ide.“ Sadá si k nej a pozoruje zádumčivý výraz v Sabíninej tvári.

„Vedela si, že odchádza do Ameriky... do školy?!“

Hana sa zatvári previnilo. Jasné, že vedela. Všetci to vedeli, ale nikto sa jej to neodvážil povedať.

„Nevedela,“ odpovedá kajúcne.

„Nemusíš mi klamať len preto, že máš pocit viny, lebo si mi to nepovedala. Raz by to aj tak skončilo. Aspoň sa dobre napijem.“

Po hodine

„Sabi, neprehnala si to trochu?“ Hana s pripitým smiechom do Sabíny šťuchá prstom.

„Že to hovorí práve tá, čo sa vždy spije ako činka. Táák som si trochu lupla. A čo? Ser na mňa. Idem domov, pokiaľ sa tam vôbec dostanem,“ dvíha sa zo sedačky, aby sa mohla pomaly dotakať k autu.

Keď už je vonku, ozve sa spoza jej chrbta mužský hlas: „Nemala by si šoférovať opitá!“

Sabi sa nemotorne otočí a dvihne zrak od roztrasenej ruky, ktorou sa práve pokúšala vopchať kľúč do dverí svojej starej fábie.

Pred ňou sa nachádza pre ňu síce cudzí, ale nie neznámy chlap, neraz o ňom snívala. Vysoký, dobre stavaný, mužný a ešte k tomu nádherný. Nikdy sa s ním nerozprávala, je ako nedobytná pevnosť. Nikomu o tom nepovedala, ale z času na čas po ňom pokukuje. Hana sa jej naňho raz pýtala, pretože ho pred pol rokom nikto poriadne nepoznal. Ešte ho nevidela s nijakou ženou, že vraj chodil s Erikou, ktorú trikrát nemusí, ale nemá šajn, čo je na tom pravdy.

„Úžasnééé, už mám v hlave bludy,“ pretiera si oči a snaží sa tak vymazať obraz muža pred sebou.

On k nej pristúpi, zahľadá sa na ňu a začne ju prepaľovať pohľadom. Jeho zrak k nej zabľúdi zakaždým, keď tancuje. Bohužiaľ, musí rešpektovať jej trafeného frajera.

Sabi sa zachveje strachom. Pri pohľade naňho sa jej chce vytriezvieť.

„Máš oči ako... také... Vieš čo? Idem radšej, lebo toto nedopadne dobre,“ nervózne sa zasmieja a rýchlo sa mu otočí chrbtom.

„Si normálna? Nedovolím ti šoférovať, keď si takto na mol. Džentlmen ako ja nemôže dovoliť, aby sa dáme niečo stalo. Kde máš frajera?“ vytrhne jej kľúče z ruky.

„Heeeej, vráť mi to, dobre? Ani nevieš, kde bývam, a doma ma aj tak nikto nečaká, moja matka je zas niekde v riti, takže sa domov neponáhl'am. A ten bastard sa na mňa vysral! Chápeš? Teraz, ke... keď ma nabúchal!“

Alkohol jej vrazil do hlavy viac, než si dokáže uvedomiť. Zapotáca sa a padne mu rovno na hrud'. Dvíha k nemu zrak a vidí, že na tvári mu pohráva zvláštny úsmev.

„Kto povedal, že ťa odveziem k tebe? Hm?“ víťazoslávne sa zaškerí.

Otvorí dvere jej auta a nasilu, ale jemne ju usadí dovnútra. Pripáše ju a pokojne zatvorí dvere.

Skoro celý čas, čo sedí za volantom, ju pozoruje. Kto by si len pomyslel, že bude mať toľko šťastia. Parkuje pri svojej bytovke. Nečaká, či vyjde z auta, ale rýchlo otvorí dvere a vytiahne ju z neho na chodník.

„Daj ma dolu, dobre? Chodiť viem aj sama, čo chceš odo mňa? Ako ja...“ opito ukáže na seba. „Idem... domov. A kto si? Najprv ma ukradneš a potom sa na mňa vyškieraš ako slniečko na hnoji. Tomu sa hovorí nehorázna drzosť, ty kráľ krásavcov.“

Preglga naprázdno. Nohy jej zrazu spočinú na zemi, on ju podopiera a Sabi pri tom cíti každý jeho sval, aj preto, že má na sebe len tenké tričko. Je ako z ocele. Presne taký, aký by chlap mal byť. Pokrúti hlavou.

V okamihu sa spamätáva, na čo to vôbec myslí? Práve sa s ňou rozišiel priateľ a ona sa nachádza v najotrasnejšej situácii, tehotná, bez poriadnej roboty, absolventka a s traťou matkou.

„Presne ako si povedala, som ten, kto ťa uniesol, aby si ťa mohol vychutnať.“

Jeho úsmev zabíja, pomyslí si v duchu Sabi.

„Nepovedal si, že si džentlmen? To sa nepatrí, aby si sa takto správal k dáme,“ povie sarkasticky.

V sekunde sa nachádza v jeho náručí.

„Momentálne ako dáma nevyzeráš,“ doberá si ju.

1. kapitola

*„Verím, že križovatky nevznikajú za týždeň,
no dôležité je, že dávajú nám na výber,
a možno na tej ďalšej stretnem práve teba,
pospájame písmená a vznikne abeceda.“*

(Plexo – Križovatky)

O dva roky neskôr

„Sabi! Vieš, že si nám chýbala? Ako si mohla zmiznúť na dva roky a nikomu nič nepovedať? Teraz nám to budeš musieť vynahradiť!“

Hádza sa jej okolo krku Hana, keď Sabína prichádza do vestibulu letiska.

„Naozaj? Nevieť o tom, že by som potrebovala tvoje povolenie, aby som mohla odísť,“ používa pre ňu už typický arogantný tón.

„Fíha, prišla Američanka, pozor na ňu!“ doberá si ju Tobiáš alebo inak Tobi. Stredne vysoký chudý chalan s neupravenými hnedými

vlasmi. Klakne si na zem k jej nohám a začne ju ťahať za rifle. „Pjosím, pjosím, vjať nám našu Sabi!“

Sabi sebou trhne a zamračí sa na chalana s rovnako stupídny výrazom na tvári ako pred rokmi.

„Prestaň s tým, Tobi! Koľko máš? Dvadsaťtri? Tak sa tak začni konečne správať!“ berie si kufor a kráča smerom k východu.

„Vôbec sa neusmiala, keď nás uvidela. Všimol si si, ako strašne schudla?“ pýta sa Hana a pozerá za svojou dlhoročnou priateľkou, ktorá od nich odchádza.

Tobi vidí v Haniných smutných očiach strach, ktorý mala po celé dva roky, čo bola ich kamarátka takmer nezvestná. Udríe päťou do svojej dlane.

„No čo, trochu jej pomôžeme pribrať a znormlizovať sa, čo povieš?“ povie Tobi s odhodlaním.

„Myslíš, že to pôjde? Poďme radšej za ňou,“ bolestne odpovedá Hana.

Spoločne sa rozbiehajú za svojou zmenenou priateľkou a snažia sa jej vytrhnúť kufor z ruky.

O chvíľu už nastupujú do Tobiho Seatu, ktoré má zaparkované rovno pred letiskom.

„Dúfam, že ste našli poriadny byt,“ povie podráždene Sabína, keď sedí na zadných sedadlách. V Haniných očiach sa zračí zvláštna bolesť a má pocit, že za to môže práve jej odporné správanie. Musí k nej byť milšia, predsa len oni dvaja za nič nemôžu. „Prepáčte, som len unavená z cesty. Ideme osláviť môj príchod?“ pokúša sa o zmierlivý tón. Nie je nadšená z toho, že je späť, no keďže ju Chris prakticky vyhnal z domu, nemala inú možnosť, ako ho poslúchnuť.

„Už viem, prečo si bola taká. Myslela si si, že sa vyhneš privítacej žúrke, čo?“ doberá si ju Tobi spoza volanta a pomocou spätného zrkadla zamilovane pozoruje Hanu.

Sabi sa nebadane pousmeje. Predsa len ho to neprešlo. Nie je to také ľahké, ako si myslel. Vtedy to boli veľké slová mladého chlapca, ale teraz? Bude to zaujímavé.

Parkujú pred zrekonštruovanou bytovkou, v ktorej si kúpila byt. Teda, skôr Tobimu poslala peniaze na účet a on všetko zariadil.

Jej malý príbytok sa nachádza na treťom poschodí z ôsmich, na chodbe má ďalších troch susedov.

* * *

Plná očakávaní otvára dvere. Opatrne vstúpi dnu, rukou prejde po stene, aby našla vypínač. Ťukne doň, čím sa presvetlí pomerne dlhá chodba. Po pravej strane sa nachádza kúpeľňa a samostatná toaleta. O pár krokov ďalej sa dostáva do síce malej, no útulnej kuchyne prepojenej s obývačkou. Hana presne vystihla jej minimalistický štýl. Taktiež po pravej strane sa nachádzajú dvere do spálne s veľkou posteľou, vstavanou skriňou a komodou. Všetok nábytok je nový, dokonca je cez kuchyňu vchod na loggiu.

„Vau, to mám až taký veľký byt? Kto kupoval zariadenie?“ pýta sa a stále si obzerá svoj nádherný príbytok.

„Kto iný než my? Páči sa ti to?“ Tobi sa búcha po prsiach a machruje s ich výtvorom. „Inak, odkiaľ si zohnala toľko peňazí? Vieš, bola si preč len dva roky, čoo... siiii... taaaam... rooooo... bila? Hm? Priznaj sa, priznaj! Točila si sa okolo tyče? Alebo niečo horšie? Už si viem predstaviť, ako sa vyzliekaš pred nejakým starým dedkom, ktorý z teba infarktuje.“

Za ten čas, čo vedie monológ, si nevšimne hnev, ktorý Sabínou lomcuje, a dostáva buchnáť po hlave.

„Au, nemusíš ma hneď mlátiť, to bolelo, vieš? Ešte ťa neprešlo trieskanie všetkých naokolo?“

Dvíha pohľad zo zeme a pozerá sa na ženu, ktorá ešte prednedávnom bola ako on. Jedna bezstarostná veselá kopa s pripomienkou ku každému slovu, ktoré vyslovil, a teraz? Stojí

na balkóne, zadumane hľadá pred seba. Je iná. Okrem toho brutálne schudla, čo predtým bola krv a mlieko, teraz je z nej vychrtlina, doslova.

„Vieš čo? My ideme, dobre? Uvidíme sa večer v bare. Nezabudni, že si ako moja sestra, Sabína Werdigová,“ Hana rozpráva na Sabi z obývačky a ťahá so sebou preč aj Tobiho. Ešte raz na ňu pozrie s radosťou v očiach a zabuchne za nimi dvere.

„Super, byt sa jej páčil a ty idiot, čo si to tam rozprával?“ postaví sa pred Tobiho s nahnevanejším výrazom. Problémom je fakt, že hneď ako sa mu pozrie do očí, vidí v nich celý svet.

On ju obratne chytí okolo pásu a pritiahne k sebe.

„To ti poviem inokedy,“ privonia k jej vlasom. V tom istom okamihu ju pustí a privolá výťah.

Veľmi dobre si uvedomuje pocity, ktoré v nej vyvoláva, aj tie, ktoré v ňom vyvoláva ona. Vie, že srdce jej chce zakaždým, keď sa na ňu pozrie, vyskočiť z hrude, ale to má ešte čas. Musí počkať, musí byť pripravená, nechce ju vyplašiť... po tej traume, čo zažila...

„Ideme?“ pýta sa pritom, ako jej galantne pridržava dvere výťahu.

„Idiot,“ hovorí nahnevane Hana a vidí, že sa nad jej poznámkou pousmial. Čo nevie, ako ju to jeho správanie mätie?

* * *

Zvláštne, aké to je mať niečo vlastné a o nikoho sa nestarať. Zajtra ide na pohovor do práce, mala by sa na to pripraviť. Síce, nie je na čo. Je to len fabrika, nikam inam nejde, bude robiť za pásom alebo niečo podobné a nemusí nič riešiť. No, aspoň oni sa nezmenili. Napriek všetkým jej snahám nevrátiť sa ju Chris prinútil k veľkému návratu. Dokonca to bol on, kto jej kúpil byt, že vraj to má dedičstvo po otcovi. Nedá sa mu odporovať. Jediné, čo si vydobyla, bolo to, že nemusí chodiť do školy. Nemá rada právo, ale pomáhať Chrisovi, to už bolo o inom. Veľmi sa mu nepozdávalo, že chce ísť pracovať

niekam za pás, ale bola neoblomná. Možno jej to predsa len v niečom pomôže. A keď sa jej tam nebude páčiť, dá výpoveď a vráti sa späť do Bostonu.

* * *

„To ako si sa obliekla? Ideme tancovať a nie sa hrať na mníšky,“ Tobi znechutene reaguje na Sabínin zovňajšok. Obliekla si síce značkovú, no aj tak teplákovú súpravu.

„Zdržuj sa hlasovania, ideme!“ velí Sabi, kým stojí pred zrkadlom na skrini v spálni.

„Ja s tým tiež nesúhlasím. Sabi, prezleč sa. A hneď! Niečo ti vyberiem,“ Hana otvorí jej skriňu a od prekvapenia sa posadí na posteľ. „To, dúfam, nemyslíš vážne! Ideme najprv na nákupy a až potom môžeme niekam ísť. Takýto šatník som u teba nikdy nevidela.“ Hana s hrôzou pozrie na Tobiho.

„Čo sa z teba stala zatrpknutá stará dievka či čo? Toto nenosí ani moja mama, a to má vyše štyridsať,“ Tobi drží v ruke blúzku z roku päť.

Sabi mu ju vytrháva z ruky. „Bol Halloween a toto je pamiatka na istú osobu. Neriešte to. Ideme!“

„Neriešte to? Veď tu máš len mikiny a tepláky! Sukne a tričká s výstrihmi ti nič nehovoria? Preboha, čo si celý ten čas nosila v Amerike?“ pýta sa šokovaná Hana.

Sabi sa už nenachádza v izbe. „Odchádzam!“ kričí z chodby.

Kým stíhajú jej priatelia niečo namietat', Sabi odíde. Onedlho už sedí v Tobiho aute a čaká, kým prídu.

„To bol podraz, vieš to, však? Ale ako chceš! Takto si chlapa nikdy nenájdeš,“ hodnotí Hana, ktorá si prisadá dozadu k nej.

„Láska so sebou prináša bolesť, ktorú ja už podstúpiť nechcem, čo znamená, že si každého chlapa budem držať od tela. Dúfam, že ste to obidvaja pochopili!“ povie Sabi veľmi odmerane. I keď slová, ktoré jej vyšli z úst, pália ako láva.

Cestou tam radšej mlčí, nemá význam niečo vysvetľovať. Chce sa s nimi zabaviť. Zastavujú na jednom z najvzdialenejších miest na parkovisku a prichádzajú k onomu osudného baru. K jej poslednej spomienke na predchádzajúci život a na neznámeho, ktorý jej utkvел v pamäti a vryl sa akýmsi prazvláštnym spôsobom do jej srdca.

Už spred vchodu počujú tlmenú hudbu, ktorá sa podstatne zosilní, keď vstúpia dovnútra. „Zmenilo sa to tu. Tam postavili pódium. A pre koho?“ Sabi počudovane dvíha obočie, keď vidí vyvýšené miesto.

Prichádzajú k ich starému miestu a sadajú si.

„Čo si dáte?“ pristupuje k nim čašníčka.

„Ja si dám vodku s džúsom a slané paličky. Vyberte si, platím,“ rozpráva Sabi a vstáva od stola.

„Kam ideš?“ pýta sa Tobi.

„Záchody sú ešte tam, kde boli?“

Priateľ len prikývne a prisunie sa k zamračenej Hane.

„Tak čo? Budeme piť z jedného pohára? Dám doniesť aj slamku, ak chceš.“

Nemá rada, keď ju provokuje, ale aj tak to robí. „Daj priniest’, aspoň ti elegantne napľujem do tváre, blbec. Musíš sa stále správať takto? Prečo nemôžeš byť niekedy ako on?“ Ukazuje smerom k mužovi, o ktorom je známe, že je galantný k ženám, ale so žiadnou nič nemá. Jeden čas si všetci mysleli, že je gej, ale po mužoch sa nepozera a ani na to nevyzerá. Dokonca sa vie, že chodil s Erikou, ale dôvod ich rozchodu nie je nikomu známy. Pre väčšinu ľudí záhadný, no dobrý chlap. Nemohla si nevšimnúť, že keď okolo neho prešla Sabi, tak zamieril rovno k toaletám.

„Nepozeraj tam! Dobré? Čo je na ňom také, že o ňom všetky snívate? Hm? Povedz mi to, povedz!“ dožaduje sa odpovede Tobi, ktorý pozrie tým smerom práve vo chvíli, keď do spomínaného muža vráža Sabi.

„Sorry, nechcela som,“ Sabi dvíha zrak k mužovi a meravie. Keď sa mu zapožerá do očí, znova sa dostane do rovnakej pasce. Aj vtedy mal na tvári rovnaký úškl'abok ako teraz. Topí sa v jeho pohľade, nevie si pomôcť.

„Moja láska, pff,“ King tie slová vyslovuje celkom úprimne.

Sabi mu chce niečo povedať, ale spomienky na tú osudnú noc ju zastavujú a radšej uteká k stolu.

Tá noc bola zvláštna už len tým, že ten chlap, ktorého meno ani nevie, sa o nej dozvedel veci, ktoré nevedela ani Hana. Sama si nevie vysvetliť prečo, ale vtedy vyliali srdcia jeden druhému a neskutočne sa pomilovali. Napokon sa ráno zdvihla z jeho vyhriatej postele a zmizla. Vyčítal jej to v každom maile, ktorý jej adresoval. Potom sa stalo niečo, s čím sa do konca života nezmieri.

Rýchlo si sadá k priateľom a snaží sa predýchať jeho prítomnosť.

Z nejakého, pre ňu neznámeho dôvodu si pamätá každé jedno slovo, ktoré jej šepkal do ucha. Snažil sa ju upokojiť a bol aj jediný, kto to v tej chvíli dokázal. Skoro sa doňho zamilovala. Celé tie mesiace...

„Nie, nie, nie, nebolo to tak, bola som opitá a nevedela som, čo robím, on to využil a... a... sakra, prečo zase ja?“ rozpráva úplne z cesty. Jej priatelia na ňu začudovane pozerajú.

„Šibe ti? Ty ho poznáš? Čo s ním máš? Priznaj sa,“ vyzvedá Hana.

Sabi sa nebadane pozrie jeho smerom a uvidí, že stále na ňu hľadí, no nie je jediná, kto si to všíma.

„Pod'me odtiaľto preč, prosím!“ vyťahuje peniaze z peňaženky, hádže ich na stôl a chce utiecť z jeho zorného poľa. Ale cesta von je razom zatarasená. Ním.

„Znova utekáš? Tentoraz ti to nedovolím, miláčik,“ povie rozhodným tónom.

„Pusti ma, idem domov. Nemám záujem sa s tebou o niečom baviť, dobre?“ odstrkuje ho nabok, aby mohla odísť. Keď sa obzrie späť, vidí v jeho očiach starosť.

* * *

S roztrasenými rukami odomyká dvere svojho bytu. Samozrejme, že za päťami jej cupitajú Tobi s Hanou.

„Sakra, sakra, prečo tu musí byť? Načo sem prišiel?! Idiot sprostý, nič iné mu nenapadlo?“ vchádza dnu rýchlosťou blesku a rovno sa hádže na posteľ. Sadá si do tureckého sedu a berie do náručia veľkú podušku, do ktorej si trieska hlavu.

„Si v poriadku? Odkiaľ poznáš Kinga? Nikdy by som si nemyslel, že niekto ako on sa bude zaujímať práve o teba,“ uškrnie sa Tobi.

„To nie je vtipné, odkedy je tu? King?“

„Bol tu ešte predtým, než si odišla. Čo si zabudla? Tie tvoje pohľady sa nedali nevšimnúť. No to je jedno, baby ho nejako začali riešiť po tom, čo si tak rýchlo odľahčila. Vieš, stále nezadaný, krásny a k tomu slušný? Bolo to čudné. V partii ho volajú King. Už nám povieš, odkiaľ ho poznáš?“ Tobi stojí pri komode a vyzerá byť v pohode, ale Hana má na tvári ustarostený výraz.

„To je jedno, nechajte ma samu, dobre? Potrebujem súkromie.“

Po tých slovách sa obidvaja návštevníci poberajú preč a znova si to parkujú v ich obľúbenom bare.

* * *

Krátko po ich odchode sa dvíha z postele aj Sabi a vracia sa späť do baru. Prechádza popri stene, keď ju zrazu zastaví čiasa ruka.

„Vrátila si sa! Kvôli mne?“ ukazuje jej svoj neodolateľný úsmev a už ju aj ťahá k nejakej miestnosti.

„Hej, počkaj, dobre? Pusti ma, ja som neprišla za tebou,“ Sabi sa snaží Kingovi vytrhnúť, ale ten nepovoľuje.

Bez slov ju vŕahuje do nejakej komory, v ktorej je tma. Pritláča si ju k sebe. Neuvoľní objatie, kým sa neprestane vzpierat'.

„Prosím!“ povie Sabi tichým a bolestným hlasom, pretože nič iné vysloviť nevie.

Zrazu pocíti jeho pery na svojich, chýbal jej, aj keď spolu prežili len jednu noc. Niečo sa medzi nimi stalo, niečo, čomu dosť dobre nerozumie. Vychutnáva si plnosť jeho pier aj ich nežnosť. Stráca sa v ňom. Teplo jeho tela a sila, ktorou ju drží... Všetko ju to k nemu magneticky priťahuje.

Ale je to možné?

Nechce na to myslieť, nie v tejto chvíli. Jeho ruka sa posúva a hladí ju všade, kam sa môže dostať.

„Nie, už dosť, prosím! Toto nie je správne, neviem, kto si, nepoznám ťa a... a...“ bráni sa Sabi.

King ju púšťa. „Po tom všetkom mi povieš, že ma nepoznáš? Neublížim ti, ale ako chceš, láska moja. Nezabudol som na tú noc ani na to, čo si mi toľkokrát napísala. Dám ti toľko času, koľko chceš, len ma od seba neodháňaj.“ Nič viac nehovorí, otvára dvere a vychádza bez nej. Necháva ju tam utápať sa vo vlastných myšlienkach.

Stále cíti jeho ruky na svojom zadku. Horí jej každý kúsok tela, ktorého sa dotkol.

On sa vracia k svojej skupinke kamarátov.

„No čo, King, aká je? Vieš, lebo ty nie si práve ten typ chlapa, čo by sa len tak pre nič za nič zaujímal o niekoho, ako je ona. Možno to, čo jej urobil Robo predtým, ako odišla, ju zmenilo natoľko, že už nedovolí, aby sa jej niekto dostal pod sukňu. Alebo skôr pod teplá... ky,“ v tej sekunde mu Kingova ruka zvierá hrdlo.

„Ešte jedno slovo na jej adresu a potom to budeš ty, kto sa nikdy nijakej nedostane pod sukňu, rozumel si mi?“

Kamarát celý preľaknutý prikývne. A King sa môže len prizerat', ako Sabi znova uteká preč.

2. kapitola

Nová práca, noví ľudia, to bude len dobré. Konečne začne normálne žiť. Musí sa obliecť a namaľovať, nech nevyzerá ako nejaká šupáčka. V dvadsiatich dvoch rokoch nemá zo života nič. Okrem bytu. Aspoň niečo sa jej podarilo, aj keď to prakticky platil Chris.

Sabi pozrie na vyzvážajúci mobil položený na kuchynskom stole.

„Tobi? Čo sa stalo?“ dost’ skoro na telefonát, hlavne od neho.

„Potrebujem požičať auto. Mne nejde naštartovať a nedostanem sa potom na čas do roboty. Prosím!“

„Dobre, priveziem ti ho, za desať minút som u teba. Okej?“

Rýchlo sa oblieka, nasadá do svojho starého auta a o chvíľu sa nachádza pred Tobiášovým barákom.

„Ježiš, díkes, si moja záchrana. Hana je už v robote, tak mi nedvíha telefón, inak by som si požičal auto od jej tata.“

„Keby som bola Ježiš, tak by si nemusel použiť moje auto, ale by som povedala, auto oprav sa, a bolo by opravené. Čo sa hneď stresuješ? Budem mať robotu v meste, takže auto môžeš mať, dokedy bude treba, zbytočne napanikár.“

„Ten tvoj suchý humor mi tu chýbal, Sabi, si nenahraditeľná.“

„To ti poviem, keď už konečne pomiluješ Hanu a nebudeš sa okolo toho len točiť! Ešte stále si myslíš, že nie je pripravená? Keby chcela, mohla by si zaobstarať niekoho iného, ale ona čaká na teba, tak sa konečne spamätaj. Už je to dost’ dlho, čo sa to stalo, a nemyslím, že by ti neverila.“

„To hovorí práve tá, ktorá uteká pred chlapom, čo jej ako jediný rozvíri krv v žilách? Nebuď smiešna. Idem, lebo neprídem na čas. Jóha.“

„Jóha,“ odpovedá mu Sabi s úsmevom na perách. Miluje to slovo.

* * *

Príchodom do práce je zaskočená. Ešte ani nevstúpi do miestnosti, v ktorej sa majú konať takzvané pohovory, a už je prijatá. Stojí pred nízkou kučeravou blondínou s veľkými hnedými očami.

„Prosím?“

„Viem, že je to narýchlo, ale potrebujeme nových ľudí, a keďže ste tu len piati, tak ste všetci prijatí. Môžete nastúpiť na poobednú ešte dnes?“ rozpráva ako mäsový mlynček.

„No,“ Sabi chce niečo namietat', ale nestíha.

„Fajn, tak už ani neodchádzajte, dajte mi váš občiansky a kartičku od účtu. Vypíšu vám zmluvu. Máte nejaké skúsenosti s manuálnou prácou?“

Sabi vyťahuje doklady z peňaženky a snaží sa jej odpovedať. „Podľa toho, akú prácu myslíte,“ pousmeje sa.

„V poriadku, majster na poobednej je fajn chlap, zaučí vás. Prakticky si vás vyžiadal sám. Čo sa často nestáva, poznáte sa?“ ústa jej neprestávajú rozprávať.

„Nie,“ odpovie rázne. Prečo si ju vypýtal?

„Musel vás teda vidieť, asi sa mu páči váš zadok. Upozorňujem, že je to profesionálny pokukovač, ale ženám sa to páči. Je to fešák.“

Sabína stojí vedľa nej, vôbec nechápe, prečo jej to vlastne všetko rozpráva. Možno ju naozaj len videl a usúdil, že zobrať si na paškál nejakú mladú babu bude lepšie ako jednu z tých postarších paničiek, ktoré predtým sedeli pri nej.

* * *

Pred začiatkom zmeny po ňu prichádza nízky zavalitý chlap, ktorému nie je veľmi do reči.

„Aká je tu práca?“ Áno, pýta sa, siahla po prvej práci, ktorú našla na portáli. Čím viac sa zamestná, tým lepšie. Nechce znova padnúť do depresii. Prečo ju len Chris prinútil vrátiť sa späť? Najradšej by sa vrátila za ním. Nechápe, že jej ten príchod len rozjatrúje rany? Na také niečo sa nedá zabudnúť. Nejde to.

„Je to práca ako každá iná,“ sucho odpovedá muž, ktorý kráča pred ňou.

Prechádzajú cez dlhú chodbu, zastavujú sa pri čítačke, kde si vždy pípne príchod aj odchod. Ďalej idú cez veľkú bránu a dostávajú sa do haly, kde pracovníci kmitajú jedna radosť.

„Tak toto bude vaše pracovisko, za chvíľu príde majster a ten vás zaučí. Počkajte tu.“ Postaví ju k stolu ako nejakú lampu. Je zvedavá, kto bude ten záhadný majster. Má celkom stres, nikdy takto nepracovala a zrazu sa rozhodla pre taký radikálny krok. Možno si za pár rokov povie, že jej dobre prepínalo.

„Ahoj, ja som Tamara. Budem tu vedľa teba, dúfam, že nie si jedna z tých báb, čo tu pracujú a šibe im z jedného, hm... chlapa!“ podáva jej ruku vysoká ryšavka.

„Prosím?“ Sabi nechápe, čo tým myslí.

„Tým myslíš mňa, Tami? Vysvetli mi, čo som ti urobil, že ma tak nenávidíš,“ ozýva sa mužský hlas spoza Sabíninho chrbta.

Sabi naprázdno preglga a s malou dušičkou sa obracia jeho smerom.

„Ty, č... čo t... tu robíš?“ nič lepšie zo seba nedokáže dostať.

„Si prevrapená? Aj ja musím z niečoho žiť. Ale ty mi povedz, prečo si včera utiekla? Mal som o teba strach. Našťastie som ťa uvidel na pohovore, tak som Marike povedal, že ťa chcem.“ King nahadzuje svoj odzbrojujúci úsmev. Nakloní sa nad ňu, končekmi prstov pravej ruky jej prejde po líci, čím ju dostáva do poriadnych rozpakov.

Sabíniným telom prechádza vlna vzrušenia, ale rýchlo sa spamätáva, odstrkuje mu ruku a odvracia od neho pohľad.

„Bola som doma, nemusel si sa strachovať. Takže ty si môj majster? Boh ma musí nenávidieť!“ odpovedá Sabi a chce z neho vypáčiť, pre ňu životne dôležité, informácie.

„Dáš výpoveď? Neodmietaj ma, od tej noci myslím len na teba,“ šepká jej do ucha a nevšíma si prevrapené pohľady niektorých podriadených.

Sabi sa mu šokovane pozrie do očí, v ktorých vidí úprimné nadšenie z ich stretnutia. Do poslednej chvíle sa pokúšala vsugerovať si, že to bol len sen, že sa to nestalo. Rýchlo pred seba vystiera ruky, čím ho od odtláča.

„Prepáč, ak som ti tým ublížila, prepáč, nechcela som, bola som opitá a... a prečo sa ti vôbec ospravedlňujem? Vedel si, že som pila, a využil si to, takže je to tvoja chyba!“ zvyšuje hlas. Jemu sa na perách pohráva úsmev. Vysmieva sa jej?

„Ach, miláčik, to sa teraz snažíš presvedčiť mňa či seba? Myslím, že vtedy sme to potrebovali obidvaja,“ znova jej to šepká do ucha, až Sabi cíti, ako sa od vzrušenia chveje.

„Prečo mi to robíš?“ pod vplyvom spomienok sa jej chce plakať. Napriek tomu, že sú to už dva roky, tá noc je v nej stále živá. Prvýkrát sa cítila tak...

Hneď ako King vidí, že zadržuje slzy, odťahuje sa od nej.

„Prepáč, nechcel som ti ublížiť. Ukážem ti, čo budeš robiť.“ King ju chyť za ruku a potiahne ju k pracovnému miestu.

Sabi zrazu stojí pri stole a nad hlavou jej svieti neónka. Po pravej strane má nejakú vrtačku, za sebou muža, ktorého pravé meno nepozná. Pregĺga, zhlboka sa nadychuje. Priviera oči so snahou vyrovnať sa s jeho blízkosťou.

King si razom berie Sabíninu ruku do svojej dlane a krok za krokom jej ukazuje, čo má robiť. Naschvál to predlžuje, aby sa mohol pritíkať k telu ženy, ktorá mu pred dvomi rokmi zdrhla z postele. Privoniava k jej vlasom, jeho rozkrok je navretý na prasknutie. Ďakuje otcovi, že prikázal nosiť plášte, týmto aspoň trochu zakryje svoju erekciu.

„Už ma pusti, všetci na nás pozerajú,“ Sabi sa ho zo seba snaží striasť.

On ju nebadane pobozká na šiju, čím ju možno nechcene, možno cielene vzruší, a odchádza preč.

„Čo s ním máš? Nikdy sa k nijakej žene takto nesprával, kto si?“ Tamara sa okamžite po jeho odchode nakláňa k Sabi.

Zvoní na prestávku, preto si Sabi môže vydýchnuť a nemusí odpovedať na otázky, na ktoré nepozná odpoveď.

„Aká dlhá je prestávka?“ rýchlo mení tému.

„Pätnásť minút,“ odpovedá jej Tamara.

Sabi nečaká na jej odpoveď a mizne, skôr ako by ju zaplavila ďalšími otázkami. Dobieha k automatu, zo zadného vaku rifiel si vyťahuje malú peňaženku. Otvára ju a zisťuje, že nemá...

„Potrebuješ drobné?“ King stojí rovno za ňou.

„Aaa, prekrista, chceš ma zabiť?“ Sabi od ľaku podskočí a vrazí doňho chrbtom. „Mohol by si ma, prosím ťa, prestať plašiť? Si ako Casper, len v horšom vydaní. Mimochodom, mám len jedno srdce,“ nadáva mu otočená chrbtom k nemu.

King si bradu položí na jej rameno, ľavú ruku jej omotá okolo pása a s pôžitkom si vychutnáva blízkosť jej tela. Promptne hodí drobné do automatu na sladkosti.

„Vyber si, čo chceš, miláčik,“ znova jej šepká do ucha a na poslednom slove si dáva záležať.

Stále pritlačená k jeho telu si nemôže pomôcť. Tam dole sa jej rozlieva horúčava, naozaj na ňu tak pôsobí? Prežila s ním len jednu jedinučkú noc. Nemôže si pomôcť, dlaňou mu pohladí ruku, ktorú má omotanú okolo jej pása. Je taký mocný, taký milý, tak ako vtedy. Pokrúti hlavou, ťuká do automatu, okamžite sa vymaňuje z jeho objatia, vyťahuje snikersku a bez slova odchádza.

* * *

Odvtedy sa pri nej neukázal, občas akoby zacítila, že prešiel poza jej chrbát, ale nezastavil sa pri nej. Čo je dobré, inak by nevedela pracovať.

O desiatej večer jej konečne padla. Vychádza z budovy a uvedomuje si, že nevie, kedy príde domov. Ani poriadne nepozná, ako

chodia autobusy. Pamätá si starý systém, ale ten je už v ťahu. Pomenili linky, takže si to odstoja. Pozrie na odchody autobusov. Bude mrznúť len pár minút, čo je dobré. Postaví sa medzi ostatných a čaká na príchod autobusu.

„Sabi, kde máš auto?“ rozpráva na ňu King z otvoreného okna svojho nového Passatu.

Naschvál od neho odvracia zrak.

King sa nenecháva odradiť jej odmietnutím, zastavuje auto na krajnici, vystupuje z neho a mieri rovno k nej.

„To si hovoril mne?“ pýta sa jedna zo stojacich žien.

„Nie,“ odpovedá King odmerane. „Ideme!“ chytí Sabi za ruku a ťahá ju smerom k svojmu autu.

„Zas ma chceš uniesť?! Tentoraz by si ma vážne mohol odviezť domov, som taká unavená, že sa nedokážem ani hýbať,“ nebráni sa svojmu únosu. V tej sekunde, ako sa priblížia k jeho autu, je pritlačená ku karosérii. Vyplašene pozerá do jeho nádherných očí a nemôže sa akosi spamätať z prívalu vášne. Najradšej by sa naňho hneď vrhla, ale...

„Kde máš auto? Nepáči sa mi predstava, že chodíš autobusom, príliš veľa chlapov po tebe pokukuje.“ Obidvomi rukami opretý o kapotu jej zatarasí cestu, a keďže Sabi sa snaží vyslobodiť z jeho tesnej blízkosti, vchádza jej nohou medzi nohy, čím ju úplne odstrihne od možného úniku.

„Tobimu sa pokazilo auto a nechcela som, aby chodil tak ďaleko busom, preto som mu požičala svoje. Ku mne to nie je taká diaľka,“ obhajuje sa. „A... a prečo ti to vlastne vysvetľujem? Viem sa o seba postarať aj sama. Prišiel mi autobus. Johá,“ snaží sa prekĺznuť, ale namiesto toho končí v jeho aute. Znova.

„Odveziem ťa domov, tak ma naviguj. Dobre?“ King sa musí zasmiať nad komicky vyzerajúcim výrazom jej tváre.

Vyráža a o pár minút parkuje pred vchodom do jej bytu.